

ЕСЕ НА ТЕМА: СЪДЪТ ПРЕЗ МОИТЕ ОЧИ

Когато обикновено се говори за съд и правосъдие, навярно би трябвало да изниква образът на Темида.

Темида е богиня на правосъдието, възплъщение на божествения ред, закон и обичай в древногръцката митология. Изобразява се като жена с превръзка на очите, която държи везни в едната си ръка и меч (или рог на изобилюето) в другата. За египтяните тя била символ на истината и справедливостта. Днес аз също поддържам тази теория, че именно истината и справедливостта са в основата както на правосъдието, така и в основата на житейския път на всеки един от нас.

Обаче за мен, както предполагам и за други хора, образът на правосъдието е като стая потънала в мрак. Законът в образа на „тъмната стая“ за мен е символ на нещо непознато, където пристъпваш като в храм - с надежда и страхопочитание. Мисля, че повечето хора като мен не знаят почти нищо за същността и структурата на съдебната система, нито пък за това как тя работи.

Моите представи за съдебната институция са формирани предимно под влиянието на така наречената „медийна среда“, а най-вече - от позицията моята тийнейджърска възраст - от музиката и рапърската култура, които задават модела на протеста срещу системата на държавното управление като цяло. От обща култура зная, че съдебната система се състои от съд и прокуратура, че има и следствена служба, която изпълнява функциите на разследващ орган.

Прокуратурата е обвинител и накрая съдът е меродавната институция, която раздава правосъдие.

Известно е, че има граждански и наказателни дела, които са различни по вид и важност.

С това се изчерпват моите познания за нашата съдебна система, верни или погрешни, но те са в основата на моя скромен житейски опит и ерудираност.

Времето е такова, че хората масово не вярват в справедливата съдебна система, разколебани са в доверието си към тази институция. Колкото и несъвършена да е обаче, съдът е създаден и съществувала да бъде в полза на гражданите, да им внушава усещането за ред и законността т.нар. правова държава. Съвременните хора вече се съмняват в словесните обещания, те се интересуват само от качеството, което дейностите на тази институция им предоставя, както и от защитата на гражданските им права и личната им неприкосновеност. Хората не се вълнуват от теориите, развитието и

промяната, може би защото даже не знаят названията и функциите на службите в съдебната система.

Думи като “справедливост”, “морал”, “правосъдие“ са общоприети понятия, но много рядко се използват в лексиката на младежите. Моите връстници не са родени с познания за тях, но е потребно и полезно да разбираме техния дълбок нравствен и морален смисъл, защото те имат фундаментално значение. Познанието за тези понятия ще ни ориентира в социалните отношения и ще ни даде самочувствие на интелигентни и компетентни млади хора.

Хората смятат, че нашата съдебна система е бавна и не функционира правилно. “ЗНАЕМ“ за забавянето на дела от изключителна важност в България. А какво да кажа за това, че постоянно слушаме за определени фигури от престъпния свят.

Осъдени ли са?

А колко от тях излежават присъдите си?

Къде е справедливостта? Оказва се, че делата се решават в полза на този, който е платил повече.

Това ни внушава така наречената „медийна среда“ .

Но така ли е в действителност?

Виждам, че недоверието на хората в правдата води до дефицит на морал и увеличение на цинизма.

Това се случва не само сред възрастните, но и сред младите хора и подрастващите като мен. Мисля обаче, че големите дела започват с малки стъпки и промени, засягащи нашия ежедневен живот.

Справедливостта е много важна за всеки един от нас. Всички ние сме усещали поривите ѝ. Тя е обществен идеал, породил се в умовете ни. Справедливостта е стремежът всичко да бъде отсъдено по най-разумния и правилен начин. От най-невинна възраст нашите родители и учители ни учат да различаваме справедливото от несправедливото, доброто от злото... Реалността обаче е различна, наблюдаваме непрекъснато жестокост дори към най-невинните същества - животните.

Да създадем полиция и закони, защитаващи животните, е добро начало. Друга сфера на липса на справедливост са правата на хората с увреждания, да не говорим пък за насилието над жени и деца, независимо психическо или физическо, което се шири навред и се приема често с мълчаливо примирение от всички.

Тийнейджърите имат сериозен проблем с постоянното общуване, и то не само с връстниците, в социалните мрежи.

За нас това общуване е важно, защото ни дава възможност да изграждаме своята самостоятелност и самочувствие. Но младежите

ежедневно се сблъскат с различни форми на лошо отношение или пък ние самите проявяваме такова към другите.

Тийнейджърите публикуват обидни коментари, подигравки и зловни клюки, което е проява на психически и морален тормоз.

А хората, които използват интернет с цел да упражняват психически тормоз, също не са заплашени със строго наказание.

Затова ние трябва да издигнем нашия глас, без да се крием, мълчим или сами да раздаваме справедливост.

Всеки от нас иска да промени нещо, за да има причина да остане в България. Но желание без идеи си остава просто празна мечта за светло бъдеще - не само за съдебната система, но и за държавата ни.

Нека отворим очите си, да се информираме повече, за да може Законът да се превърне в нещо светло за нас, а има светлина там ,където има знание и информираност.

Въпреки своите недостатъци, съдебната система е жизнено необходима и тя работи в полза на законността, която е в основата на всяка демократична държава. В този смисъл трябва да се доверяваме на съдебната институция и и да я подпомагаме, защото правосъдието е висшият закон както в миналото, така и днес.

Емили Николаева Цветкова - 9А клас Гимназия с преподаване на чужди езици "Йордан Радичков" гр. Видин